

132

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

V. I. NEMTOV

AL ȘASELEA SIMȚ

EDITATA
DE REVISTA

ȘTIINȚA
TEHNICĂ

VLADIMIR NEMȚOV

*Trăim într-o epocă în care
distanța dintre visurile cele
mai fantastice și realitatea
cea mai palpabilă se micșo-
rează cu o ușeală uluitoare.*

MAXIM GORKI

AL ȘASELEA SIMȚ

★

CĂI NEVĂZUTE

★

O NOUĂ PIELE

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

Anul VI – Nr. 132

Traducere de F. IONESCU

*Povestirile din această fasciculă fac parte din
volumul: VLADIMIR NEMȚOV: „Globul de foc”,
Detghiz, Moscova, 1958*

Coperta-desen: DUMITRŪ IONESCU

V. I. NEMȚOV

Vladimir Ivanovici Nemțov este inginer, inventator, scriitor și publicist. În anul 1945, la vârsta de 38 de ani, el a scris prima lui lucrare de anticipație „Căi nevăzute”.

Atunci când a pornit pe drumul creației literare, scriitorul a fost un om format, cu o mare experiență, acumulată în cadrul diferitelor institute de cercetări. V. I. Nemțov a adus cu sine în literatură nu

numai cunoașterea problemelor de bază, care frământă știința din zilele noastre, ci și o mulțime de idei, unele pur fantastice, iar altele care vor putea fi realizate în viitor.

În prima lui carte — „Căi nevăzute” — scriitorul a prezentat activitatea entuziastă a constructorilor de radio. Această carte nu este nici roman, nici nuvelă, ci înmănuncherea unor schițe științifice-artistice, care constituie în literatura sovietică un nou gen.

Odată cu apariția povestirii „Al șaselea simț” (care face parte din volumul intitulat „Despre ce n-a fost”), Vladimir Nemțov îmbrățișează genul științifico-fantastic, care-l va pasiona cel mai mult. Se știe că insectele „se detectează” unele pe altele la distanțe destul de mari, chiar de câțiva kilometri. Datorită cărui simț, pe care nu-l avem noi, se întâmplă acest lucru? Să fie vorba de un miros foarte fin? — cum presupun unii oameni de știință. Sau insectele comunică între ele prin intermediul unor radiunde? — după cum afirmă Nemțov.

Folosind în mod ingenios ideea de „antena”, autorul povestirii „Al șaselea simț” ne sugerează un mijloc de nimicire a lăcustelor, care sînt atrase de anumite radiunde. Povestirea se termină, dar ideea lui Nemțov merge mai departe. Dacă s-ar găsi acele radiunde care ar putea atrage insectele dăunătoare? Ce-ar fi dacă am putea stîrpi pe întreaga planetă muștele și țînțarii, răspinzătorii altor boli?

În lucrările lui, Vladimir Nemțov este pătruns de dorința fierbinte de a ajuta oamenii să trăiască mai bine și să-și facă viața mai bogată și mai frumoasă.

În cartea „Trei dorințe”, Vladimir Nemțov tratează nu despre probleme din domeniul unui fantastic îndepărtat, ci despre acelea ridicate înaintea tehnicii contemporane și care pot fi rezolvate mai curînd. Autorul scoate în prim plan eroii cărții — oameni sovietici modești, simpli, devotați cauzei pentru care luptă, gata oricînd să-și ajute semenii aflați la nevoie.

„Căi nevăzute”, „Despre ce n-a fost” și „Trei dorințe” ne dezvăluie trei laturi ale activității scriitorului: la început Vladimir Nemțov se inspiră exclusiv din viața de toate zilele, apoi visează la descoperiri fantastice care mai devreme ori mai tîrziu ar putea fi realizate, pentru ca, în cele din urmă, revenind la realizările de azi, să caute cu pasiune în ele mlădițele viitorului.

În ultimii ani, V. I. Nemțov a devenit și un cunoscut publicist. În ziarele din U.R.S.S. pot fi întîlnite multe articole ale lui consacrate problemelor privitoare la munca femeilor, la educația tineretului și la gustul oamenilor.

Vladimir Nemțov este un scriitor fecund. În zece ani — din 1945 și pînă în 1955 — el a publicat șapte cărți: romane, povestiri și culegeri de povestiri.

De fiecare dată cînd o lucrare i se reeditează, Vladimir Nemțov o scrie aproape din nou, aducîndu-i multe îmbunătățiri. Aceasta dovedește neconținuta dorință a scriitorului de a-și exprima ideile cît mai clar și mai frumos.

V. I. Nemțov a mai scris următoarele cărți: „Adîncul de aur” (în care autorul încearcă să anticipeze metodele științifice prin care va fi extras petrolul din fundul Mării Caspice), „Cele șapte culori ale

curcubeului" (în care e vorba despre posibilitatea scoaterii la suprafață a unui riu subteran), „Steaua fericită" (despre un aparat mobil de televiziune), „Ciob de soare" (despre folosirea energiei solare cu ajutorul unor fotoelemente perfecționate).

Apreciind activitatea neobosită a scriitorului, guvernul sovietic i-a acordat lui Vladimir Nemțov, cu prilejul împlinirii a 50 de ani, ordinul „Steagul Roșu al Muncii". Această distincție întruchipează recunoștința a milioane de cititori, cărora Vladimir Nemțov le-a dat în mod plăcut noțiuni științifice și în același timp le-a sugerat și le-a trezit idei înaintate, aprinzându-le în suflete făclia pasiunii de a crea noul.

(după postfața lui Kiril Andreev)

AL ȘASELEA SIMȚ

Cer, întinderi de nisip, saxauli *, pete albe ale așezărilor ome-nești, frunziș argintiu. Linii subțiri ale rigolelor de distribuție și ale drumurilor, șesuri pe întinderile cărora zărești doar ici și colo verdele frunzișului, pajiști galbene, pîrjolite de razele fierbinți ale soarelui, turme umblînd în căutarea hranei și din nou cer, nisipuri, saxauli.

Toate acestea le vedeam prin fereastra avionului care zbura spre sud.

Zgomotul motorului și foșnetul curenților de aer care scaldau fuzelajul păsării de oțel de abia se auzeau în cabină. Mă grăbeam să ajung cît mai repede la destinație și de aceea mi se părea uneori că avionul rămîne locului, iar umbra-i neagră stă nemișcată jos pe întinsul nisipului. Perdeluțele albe de mătase de la ferestre se legănuu abia perceptibil, mîngîiate de razele soarelui.

Reciteam telegrama :

„Situația se complică. Veniți urgent în ajutor.“

Mă obișnuisem pe front să nu fiu surprins de nimic și să execut fără întîrziere ordinele. De data aceasta procedasem la fel.

Alături de mine aveam valiza lăcuită, de piele neagră, care mă însoțea totdeauna. La un moment dat, ea se clătina, de parcă ar fi fost vie, și veni mai aproape. Avionul ateriza. Observai prin fereastră cum elicea începu să se rotească mai leneșă, cum aripioarele se puseră în mișcare și cum pămîntul se apropia de noi ospitalier.

Roțile atinseră pista de aterizare și avionul alergă zglobiu pe aeroport.

Prin portiera ce se deschise pătrunse un aer cald, cu miros de pămînt dogorit. Spre scara de aluminiu, care cobora din avion, se îndreptă un pasager îmbrăcat cu un pardesiu de culoare deschisă. Spatele lui astupase la un moment dat complet ușa, dar reușii totuși să-i zăresc pentru o clipă profilul, care mi se păru foarte cunoscut.

Unde mai văzusem pe acest om ? Nu puteam să-mi aduc aminte. Mă urcai în autobuz, iar omul cu pardesiul de culoare deschisă se așeză chiar lingă mine. Eram tot timpul atent să nu-l lovesc cumva cu valiza mea grea și mare.

* Saxaul (Halokylon) = arbore nu prea înalt care crește în semipustiurile și pustiurile Asiei (n.t.).

— Stați comod, nu vă deranjați, îmi spuse el la un moment dat. „Este din partea locului“ — mi-am zis auzindu-i accentul.

Deodată însă ceața neștirii se împrăstie și-mi adusei aminte de unde-l cunoșteam pe acest om. Era profesorul Faradjev, cunoscut om de știință uzbek. Publicase recent o lucrare foarte originală despre care s-a scris mult în presa de specialitate.

— Dv. sînteți profesorul Faradjev ?

— Da, chiar eu. Dar dv. ?

M-am recomandat și am adăugat grăbit :

— Sînt bucuros să vă cunosc. Spuneți-mi, daunele pricinuite sînt mari ? Ce se întîmplă în oraș ?

— Am plecat de acolo ieri cu avionul. Situația era extrem de încordată.

— Și ce face populația ?

— Lucrează ziua și noaptea încontinuu... Dar... ce să vă mai explic, o să vedeți și singur, făcu profesorul crispîndu-și buzele.

Pămîntul era golaș, nu zăraii un fir de iarbă în jur. Copacii fuseseră despuiași de mantia lor verde. Trenurile stăteau nemișcate. Oamenii presărau nisip pe traversele căii ferate. Soarele abia de se mai zărea printre fulgii mari ce zburau prin aer și semănau cu cenușa vulcanică răspîdită în atmosferă de o erupție recentă.

Am intrat în oraș. Autobuzul se opri. Nu se putea merge mai departe.

Pe străzi unduiau valuri de culoare verzuie murdară. Părea că apele mării năvăliseră în oraș. Dar pînă la mare se întindeau mij de kilometri de pustiu nisipos. Valurile care „scăldau“ străzile urbei erau vii, formate din miliarde de lăcuste.

Acest puhoi înainta pe magistralele asfaltate și pe trotuare, pe cornișele caselor, pe conductele liniilor de tramvai, trecea peste autobuzele și camioanele pe care le oprise în loc.

Am coborît din mașină și, dînd în lături cu mîinile o masă cenușie-verzuie, ne-am îndreptat, trecînd parcă printr-o apă adîncă, spre partea opusă a străzii, unde se afla locuința profesorului. Era o priveliște dezgustătoare. Fășeam pe un covor viu, iar lăcustele trosneau neplăcut sub picioare. Depuneam eforturi să-mi stăpînesc greața.

Din discuția purtată cu Faradjev înțelesei că năvala lăcustelor paralizase în întregime viața orașului. Uzinele nu mai erau alimentate cu energie electrică fiindcă conductele aeriene ale liniilor de înaltă tensiune se rupseseră sub povara lighioanelor inaripate. În unele raioane se întrerupseră legăturile telefonice datorită faptului că insectele pătrunseseră în mecanismele instalațiilor de pe stîlpi.

Ventilatoarele instalate în întreprinderi „aspirau“ lăcuste în toate atelierele și birourile. Ortopterele verzui puteau fi văzute peste tot — în cofetării și farmacii, în fabrici de tricotaț și în spitale, în școli și laboratoare.

Oamenii apărau fiecare metru de pămînt, dar talazurile vii se infiltrau pretutindeni aîdoma apei în timpul inundației.

În ediția specială a ziarului local se anunța că a fost invadată și tipografia.

Fabrica de piine își întrerupsese activitatea fiindcă puhoiul de insecte pătrunsese în toate atelierile. Se închiseseră cantinele și restaurantele.

La cinematograf, în timpul unui spectacol, apăruseră deodată pe ecran câteva „avioane“ negre. Erau tot lăcuste care nimeriseră în raza aparatului de proiecție. În câteva clipe, numărul lor deveni atât de mare, încît ecranul se întunecă și oamenii trebuiră să părăsească sala.

Trecătorii își croiau pe stradă drum cu birlețele, dar potecile făcute n-aveau viață lungă. În câteva clipe, chiar în urma pietonilor, valurile verzi se uneau și cărările parcă nici n-ar fi existat.

Orașul se sufoca.

Urbea se afla în calea unei gigantice migrații a lăcustelor spre Orient. Ortopterele¹ mai aveau de străbătut întinderi mari de nisip și cimpii, iar apoi trebuiau să le apară la orizont înfloritoarele grădini din valea Fergana.

O comisie specială, alcătuită pentru a găsi mijloacele de luptă împotriva acestei calamități ce s-a abătut pe neașteptate, lucra de douăzeci și patru de ore fără întrerupere. Lăcustele trebuiau stîrpite chiar aici, în oraș, ca să nu aibă posibilitatea să-și continue drumul. Dar cum putea fi oprit torentul lor ?

Folosirea metodei obișnuite de pulverizare cu chimicale nu era posibilă. Era contraindicat să presari deasupra întregului oraș praf toxic. Stîrpirea parțială cu ajutorul compresoarelor care se folosesc la asfaltarea drumurilor n-ar fi dat rezultatul dorit fiindcă insectele, văzînd pericolul, s-ar fi înălțat în aer. Noaptea, lăcustele, fiind în stare de toropeală, erau adunate în coșuri mari, la lumina reflectoarelor, și duse în afara orașului pentru a fi distruse. Au fost mobilizate pentru această muncă toate organizațiile. Zeci de camioane așteptau pe străzi să se umple coșurile.

Dar și această măsură nu dădea rezultate mulțumitoare. În timpul nopții, ortopterele se ascundeau, ca să apară apoi din nou pe străzi, dis-de-dimineață, odată cu răsăritul soarelui.

Era a doua zi pe care o petreceam în orașul invadat de lăcuste. Se lăsa inserarea, și zumzetul începea să devină pe străzi tot mai puțin perceptibil. În partea de nord a orașului se auzea huruitul camioanelor care plecau în misiune specială, ca și în noaptea trecută, pentru a transporta insectele.

Profesorul nu m-a lăsat să plec la hotel și m-a adus la el acasă. Și iată-mă la noul meu cunoscut, la autorul tratatului despre coleoptere, la omul de știință pasionat, la interlocutorul atât de plăcut.

¹ Insectele sau hexapodele reprezintă cea mai mare clasă de animale nevertebrate din fauna actuală. Se cunosc peste un milion de specii de insecte, dar un mare număr de specii sînt încă necunoscute. Ordinul ortoptereelor face parte din clasa insectelor și cuprinde lăcustele, greierii, cosașii etc. Ortoptereele prezintă o mare curiozitate : sînt singurul grup de insecte la care există organe auditive — organele timpanale (n.t.).

Deodată sună telefonul. Faradjev veni grăbit cu prosopul la gît lingă aparat și ridică receptorul :

— Vă ascult... Da, da, eu sint, Faradjev... Ce ați spus? Cu bioxid de sulf?... Ce efect va avea? Obișnuit... Vor muri... Iar oamenii? Vor muri și ei... Ce să facem? Să prindem lăcustele, să le băgăm într-un șoproan, pe care apoi să-l dezinsectăm... Cum să le prindem? Asta n-aș putea să vă mai spun.

Punînd receptorul la loc, profesorul mi se plîse :

— De multe ori oamenii îmi zic : „Ești specialist și știi multe. Spune-ne cum putem stîrpi lăcustele și salva grădinile și viile?“ Iar eu nu le pot răspunde nimic, n-am ce să le recomand.

Telefonul sună din nou.

— Dacă ard lăcustele? De ce ar putea să nu ardă? Stropite cu petrol și aprinse ar trosni ca surcelele. Dacă putem să le aprindem? În primul rînd trebuie să le prindem și apoi... Pe stradă? În nici un caz! Ar putea să ia foc orașul. Lăcustele s-ar ascunde în toate ungherele și crăpăturile...

Am trecut în cabinetul profesorului. Pe pereți erau o mulțime de vitrine de sticlă. În aceste adevărate sarcofage se aflau un număr impresionant de coleoptere¹ prinse în ace cu gămălie.

Faradjev ținea foarte mult la colecția lui. În ea puteau fi văzuți mumificații gândaci din toate țările lumii. Ei se deosebeau unii de alții doar prin formă și culoare, dar aproape cu toții erau dușmanii omului.

Într-o vitrină se aflau reprezentantele familiei curculionidelor². Privindu-le mai îndeaproape, am zărit imediat gărgărițe de sfeclă, măr și griu.

Aruncîndu-mi privirea spre o altă vitrină, zării tot felul de crisomelide³. Aici erau gândaci de ovăz, de zarzavat și alte specimene dăunătoare.

În timpul vieții, toate aceste gînganii mîncău spicele, frunzele verzelor, stricau căpriorii acoperișurilor, scaunele și chiar colecțiile profesorului. Iar acum ele stăteau inofensive în vitrinele cu geamuri groase.

Profesorul aprinse lampa de birou. O lumină slabă apărură sub cupola verde a abajurului.

Faradjev se apropie cu pași înceți de ușă, stîns candelabru și deschise fereastra. Lăcustele dormeau și nimeni nu putea să tulbure liniștea în cabinetul profesorului.

Așezîndu-se în fotoliu, Faradjev căzu pe gînduri.

Am hotărît să rup primul tăcere :

— Cunoașteți scopul sosirii mele? Este adevărat că nu sint încă sigur de reușită, dar trebuie totuși să încerc... Altă soluție nu avem...

¹ Ordinul coleoptereilor. După numărul speciilor, coleopterele constituie cel mai vast ordin de insecte. Se cunosc peste 290.000 specii de coleoptere, adică de trei ori mai mult decît numărul tuturor speciilor de vertebrate. Particularitatea caracteristică a coleoptereilor este că au prima pereche de aripi transformată în ciltre tari și corpul acoperit cu un strat gros de chitină (n.t.).

² Familia curculionidelor cuprinde un număr foarte mare și caracteristic de coleoptere dăunătoare (n.t.).

³ Familia crisomelidelor este compusă din specii dăunătoare celor mai diferite plante (n.t.).

— Cu ce vă pot fi eu de folos ?

— Aș dori să vă consult într-o problemă și chiar să vă rog să participați la primele mele experiențe, bineînțeles dacă n-aveți nimic împotriva.

— Oare aș putea să am ceva împotriva ? Nici n-ar trebui să vă gândiți la așa ceva ! Să plecăm chiar acum !

— Foarte bine. Dar nu trebuie să plecăm nicăieri. Imi dați voie să încep experiențele chiar aici ?

— Nu vă înțeleg, dar... cu multă plăcere.

Am adus din coridor valiza și am deschis-o.

Înăuntru nu era nimic deosebit : un aparat cu diferite butoane și manete : în plus, acest aparat avea o scală asemănătoare aceleia de radio și un disc cu o concavitate pronunțată, asemănătoare aceleia a unui reflector. Am introdus ștecherul aparatului în priză. Se auzi un zumzet abia perceptibil și deodată se aprinseră câteva ochiuri magice de control.

Mă cuprinse o teamă de parcă făceam inofensivă pentru prima oară o mină de construcție necunoscută. În clipele următoare trebuia să se verifice dacă munca încordată pe care am depus-o timp de doi ani n-a fost zadarnică. Urma să stabilesc dacă greșelile de construcție descoperite de nenumărate ori, și pare-se îndreptate, au fost cu adevărat rezolvate.

Și clipele acestea păreau extrem de lungi ! În cameră domnea o liniște apăsătoare. Dintr-o clipă într-alta trebuia parcă să se întâmple ceva care să tulbure așteptarea multă și chinuitoare.

Dar iată că se auzi o izbitură în geam și căzu ceva pe pervaz. Profesorul privi și conchise imediat :

— Este un Amphimallon solstitialis, o varietate de cărăbuș. Mă surprinde însă faptul că a pătruns în cameră. De obicei aceste specimene nu fac una ca asta.

— Cărăbușul nu are nici o vină. Se vede că experiențele pe care le-am inițiat încep să dea rezultate, remarcați cu un ton calm, căutând să-mi stăpinesc emoția.

— Dar ce legătură au experiențele duminale cu cărăbușul care a pătruns aici în mod întâmplător ?

— Spuneți „în mod întâmplător“ ? Vă înșelați ! Doar nu este vorba de un singur exemplar. Priviți ! A mai apărut unul. Uitați-vă, au mai sosit vreo zece. Priviți că mai vin ! Sosesc cu diumul !

Cărăbușii zburau agitați prin cameră, se izbeau de pereți, cădeau și apoi din nou se înălțau. Profesorul alerga după ei cu lupa, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Minunat ! Extraordinar ! Dar de ce nu vin oare și lăcustele ? ! exclama el.

— Nu se poate face deodată totul. Să încercăm o altă undă, spusei răsucind o manetă.

Peste câteva clipe se auzi un zgomot asemănător cu acela al unor bombardiere și în fereastră își făcură apariția niște gândaci negri și mari.

— Nici de data aceasta n-am nimerit unda, zisei.

— Aceștia sînt răgaci sau rădaștele, cum li se mai spune. Sînt dintre cei mai mari gândaci din Europa. Familia lor nu-i prea numeroasă, și totuși are vreo șase sute de specii, zise Faradjev.

— Dar noi n-avem nevoie de toate aceste coleoptere*. Am să încerc o altă undă, spusei.

Indărățul ferestrei se auzi un bizit ușor.

Sute de tăuni își făcură apariția în cameră. Ei ne urzicau fața și miinile. Ne temeam chiar să deschidem ochii.

Profesorul stătea lingă aparat, oîta și nu știa ce să facă.

M-am repezit spre fereastră.

— Răsuciți maneta aceea mare! îi strigai profesorului, acoperindu-mi fața cu mîneca și trăgînd de ivărul care împiedica închiderea ferestrei și permitea tăunilor să ne asalteze.

— În ce parte s-o răsucesc?

— Spre dreapta. Dar mai repede, fiindcă vin mereu alții.

Profesorul răsuci brusc maneta, iar eu tot mă chinuiam să închid fereastra.

Deodată mi se păru că începură să bată în geam picături de ploaie.

Erau micuții gândaci săritori. Ei ni se cățarau pe gulere, se incurcau în păr și încercau cu tot dinadinsul să ne intre în nări și în gură. Profesorul învîrtea desperat maneta aparatului.

La geam se îngrămădeau tot felul de gînganii: cari tipografi¹, gândaci croitori², răchitari, carabani, răgaci, gândaci de bălîgar, gândaci care mănîncă scoarța molidului, a fagului, a bradului și diferiți reprezentanți ai familiilor de ipide și cerambicide.

Profesorul alerga prin cameră cu lupa și exclama entuziasmat:

— Ce exemplar minunat! O nouă specie de cerambicid. Are antene cu zece articulații. Ați mai văzut ceva asemănător?

— Lăsați, la ora aceasta mă preocupă *Locusta migratoria*. În scurt timp se va lumina de ziuă, iar ortopterele tot nu apar. Spuneți-mi mai bine: nu cumva lăcusta are antene mai scurte decît rădașca?

— Ba, dimpotrivă, mai lungi.

Luai rigla logaritmîcică de calcul, făcui cîteva socoteli și peste un minut începură să intre pe fereastră nori de lăcuste.

Experiența reușise. Totul mi se părea de aici înainte simplu și clar.

Leșirăm în stradă. Se crăpa de ziuă, iar suprafața verde-cenușie a mării începea din nou să prindă viață. Era a treia zi de cînd lăcustele puseseră stăpînire pe oraș. Deodată observai ușa deschisă a unui beci mare. Prin gratiile ferestrelor privea în stradă întunericul subteranei.

* Coleopterele sînt numite popular gândaci, dintre care cei mai cunoscuți sînt cărăbușii (n.t.).

¹ Cari fac parte din familia ipidelor. Ei produc pagube silviculturii. Cel mai răspîdit și dăunător dintre cari este carul tipograf, el atacă molidul, pinul și alte conifere (n.t.).

² Gîndacii croitorii fac parte din familia cerambicidelor. Ei sînt gândaci destul de mari, cu trupul alungit și cu antene foarte lungi, îndreptate înapoi sau în lături. Larvele cerambicidelor se introduc în scoarța, apoi și în lemnul arborilor (n.t.).

Începurăm să coborîm treptele beciului. Boltele se pierdeau în bezna galeriei. Zorile pătrundeau prin geamuri. Era liniște. Nisipul ne scîrțîia sub picioare.

Am căutat comutatorul. L-am găsit. Lumina s-a aprins.

— Și acum, tovarășe profesor, lăcustele de pe toate străzile își vor lua zborul către noi. Mă tem însă — glumii eu — că și exemplarele din colecția dumneavoastră vor sosi aici, chiar așa cum sînt prinse în ace cu gămălie.

Pusesem în funcțiune aparatul și îndreptasem discul concav spre ferestre. Primele reprezentante ale lăcustelor nu se lăsară mult așteptate, iar după ele începu un adevărat torent de ortoptere.

Profesorul stătea în picioare pe o bancă, lipit de perete, și privea înmărmurit cum se înălța sub el, uimitor de repede, masa foșnitoare de insecte verzi.

În ușă apărură un nor compact de lăcuste. În beci începu să se simtă lipsa aerului. Aveam senzația că ne scufundăm într-o mlaștină.

— Acum vor veni și fără aparatul duminale. A fost greu să le atragi aici. Să ne îndreptăm mai repede spre ușă, îmi zise Faradjev.

Dar aceeași nu era chiar atît de ușor. În fața noastră se înălța un adevărat zid viu.

Ce era de făcut ?

Deodată observai în tavan conturul unei ușițe pătrate.

— Tovarășe profesor, veniți după mine ! Luați aparatul și banca ! Urcați-vă primul ! Să ieșim cît mai repede din acest mediu insuportabil.

Ușița nu voia să se deschidă. Am început să batem cu desperare. Într-un tirziu am fost auziți și ușița s-a deschis. În beci pătrunse aer proaspăt de dimineață. Ne-am înviorat. Iar lăcustele continuau să vină mereu.

Cînd ne-am văzut sus și ne-am revenit, l-am întrebat pe profesor :

— Oare sînt chiar atît de multe ?

— Multe ? Nu sînt de loc multe ! îmi zise profesorul. În istorie s-au semnalat cazuri cînd lăcustele ocupau sute și chiar mii de kilometri pătrați. În locurile acelea puteau fi adunați adevărați munți de aceste înaripate. Dacă oamenii n-ar fi distrus lăcustele chiar în locurile unde apar, atunci în fiecare an statul ar fi pierdut zeci de milioane de ruble. Iată ce daune mari pot aduce lăcustele !... Dar permiteți-mi să vă felicit pentru invenția pe care ați făcut-o. Acum lăcustele sînt în mîinile noastre.

— Tovarășe profesor, acesta e doar începutul. Munca propriuzisă abia începe. Să ne grăbim.

Membrii comisiei care studiau modalitățile de a distruge lăcustele n-au dormit toată noaptea. Oamenii erau galbeni la față de oboseală și țineau legătura permanentă cu raioanele învecinate prin telefoane de campanie instalate pe cîmp. După ultimele știri sosite, ortopterele începură să se îndrepte spre răsărit. Era de așteptat ca întregul stol, încălzit de razele fierbinți ale soarelui, să-și ia zborul. Meteorologii anunțau parcă inadins vreme însoțită.

Președintele comisiei, nebărbierit și cu ochii roșii de nesomn, se apropie de noi și ne spuse :

— De ce aveți nevoie pentru experiențele voastre ?

— Dați dispoziția să se elibereze cât mai repede beciurile.

— Și credeți că lăcustele vor intra acolo de bunăvoie ? ne întrebă el ironic.

— Nici n-am spus una ca asta. Le vom obliga să intre.

— În ce fel ?

— O să vedeți îndată.

Peste o oră, toate beciurile mari au fost eliberate și pregătite să primească în ele lăcustele.

Instalam aparatul lingă ușile beciurilor și așteptam privind prin geamuri pînă cînd galeriile se umpleau de lăcuste. După aceea mutam aparatul lingă un alt bec și procedam la fel.

În felul acesta a trecut ziua. Toate ortopterele au fost adunate, iar comisia studia metodele prin care să le distrugă mai repede.

Orașul răsufia ușurat.

Stăteam la fereastra deschisă și priveam emoționat cum străzile urbei erau spălate și măturate. În aer mai zburau doar ici și colo stoluri mici de lăcuste.

Începură să circule tramvaiele, se auziră clacsoanele automobilelor. Soarele apără de după un nor și luminează fețele bucuroase ale oamenilor. Grădinarii presărau nisip pe aleile parcurilor și plantau flori pe straturi...

Un băiețuș ieși fuga pe bulevard, privi nedumerit spre crengile lipsite de frunziș ale copacilor și aruncă în sus o minge roșie.

În felul acesta a scăpat orașul de invazia lăcustelor.

Și acum rămîne să vă povestim despre aparatul care ne-a dat posibilitatea să nimicim marea de ortoptere.

Gîndacii și fluturii zboară kilometri întregi ca să se întâlnească. Necunoscînd unde se află semenii lor, ei coboară chiar pe întuneric în locurile exacte. Aceste zboruri pot fi asemuite cu acelea ale avioanelor în timpul nopții.

Aveam impresia că fluturii și gîndacii se îndreaptă spre luminile nevăzute ale unui radiofar, după cum se orientează avioanele cu ajutorul radiobusolei.

Într-adevăr, v-ați pus cîndva întrebarea cum se găsesc insectele între ele ?

Oamenii de știință susțin că insectele au „un al șaselea simț“. Acesta este un fel de miros cu totul deosebit.

Dar poate că acest „al șaselea simț“ sînt undele herțiene pe care le emit antenele insectelor ? Antenele gîndacilor și ale fluturilor se numesc în limba greacă „Antenna“. Iată de unde vine numele acesta în radiotehnică.

Dar, o să spuneți dumneavoastră, antenele insectelor nu sînt de metal.

Lucrul acesta n-are nici o importanță. Microundele pot fi emise chiar și de antene nemetalice.

Toate acestea sînt, bineînțeles, presupuneri, dar este foarte probabil că stațiile de radio ale gândacilor și ale fluturilor funcționează numai în timpul zborurilor. Se știe doar că microundele se răspîndesc numai în limitele vizibilității directe.

Îmi aduc aminte că în timpul războiului, în jurul unei mici antene instalate deasupra tranșeei se învîrteau o mulțime de cărăbuși. Ei se adunau ca în jurul unei lumini. Doar și lumina este formată din microunde.

În anii de front, cînd nu erau lupte, desenam antenele insectelor, calculam lungimea undelor și schițam detaliile aparatului pe care aveam de gînd să-l construiesc. Cînd m-am reîntors în orașul natal, aparatul „celui de-al șaselea simț“ a devenit tema lucrării de diplomă pe care o alesesem.

Doream să creez un generator puternic și am reușit.

Am construit un generator care poate emite unde interceptabile de antenele insectelor.

În viitor vom mai avea mult de lucru. Vom construi stații de radio speciale în toate colțurile țării. La chemarea microundelor vor sosi de pe cimpii și din livezi dăunătorii înaripați, care nu vor mai reveni niciodată. Pămînturile noastre îmbelșugate, pașiștile verzi și livezile frumoase vor uita pentru totdeauna că au existat cîndva gîndaci, fluturi, lăcuste, care n-au permis plantelor să trăiască și să înflorească.

De pe turnuri speciale se vor emite microunde. În subsoluri mari vor fi aspirați norii de dușmani înaripați, pentru a fi distruși acolo.

Îmi aduc aminte cum, în timpul războiului, stînd într-un bordei umed, lângă stația de radio, îmi imaginam un turn înalt, cu o antenă și o casuță la temelia lui. Pe un perete al casuței era afișată o listă în care se spunea în ce perioadă trebuie stîrpite diferite insecte. În dreptul fiecărui dăunător erau indicate și microundele respective.

Dar aceasta nu e totul. Trebuie găsite undele și mai scurte pe care le emit țînțarii, muștele și alte insecte mici. Stîrbind țînțarii, vom scăpa pentru totdeauna de malarie. Muștele nu vor mai răspîndi diferite boli. Pentru a mai vedea insecte dăunătoare, oamenii vor trebui să se ducă la muzee, după cum merg acum să privească animalele preistorice care au populat cîndva globul, dar au dispărut de mult.

Albinele săibaticе vor putea fi aduse cu microunde în stupi, iar apicultorii se vor bucura.

Toate acestea sînt probleme de viitor, dar omul le va rezolva fără nici o îndoială.

CĂI NEVĂZUTE

Să încercăm să pătrundem măcar puțin în esența procesului creator. Oare cum ia naștere un proiect? Cum apare o invenție?

Există multe legende despre inventatori.

Mulți își inchipuie că descoperirile și invențiile se fac în mod întâmplător sau, mai exact, că ele sînt o urmare a unui impuls venit din afară. Astfel este amintită deseori anecdota în legătură cu descoperirea de către Newton a forței de atracție a Pămîntului. Se spune că pe marele om de știință l-ar fi ajutat să facă această descoperire epocală un măr ce căzuse din pom. Există o altă legendă care spune că Arhimede, descoperitorul legii ce-i poartă numele, ieșise în goană din baie strigînd: „Eureka!”.

Poate că Newton plimbîndu-se prin grădină, iar Arhimede făcînd baie se gîndeau tocmai în clipele acelea cum să rezolve problemele cărora și-au dedicat viața. Mărul care picase din pom sau apa care se revărsase din baie au fost pentru ei doar impulsuri cu totul întâmplătoare...

Cele mai frecvente invenții din istoria tehnicii sînt însă acelea create datorită faptului că erau necesare și cerute de societate. Așa s-a întîmplat cu mașina de aburi a lui Polzunov, cu „lumînarea lui Iabločikov” * sau cu culorile de anilină făcute de Zinin. Și în domeniul științei pot fi citate un extrem de mare număr de exemple similare.

În istoria tehnicii s-a întîmplat ca invențiile să fie făcute și dintr-o necesitate personală. Astfel este cazul lacheului Ianson. El trebuia să ascuță zilnic pentru stăpînul său, care scria mult, pene de gîscă. Era o treabă migăloasă, plictisitoare și obositoare. Ianson s-a gîndit cum să scape de ea și, într-o zi, după cum se spune, a inventat penița de ofel.

Pe noi însă nu ne interesează primul impuls și nici necesitatea tehnică, ci procesul creator al unei invenții sau chiar al unui proiect obișnuit. Bineînțeles că este greu să povestești cum se nasc în mintea omului o idee tehnică, o schemă sau planul unei construcții. Totuși vom încerca să facem acest lucru.

...N-are importanță cînd și cum s-a înfiripat ideea construirii unui aparat care să poată fi instalat într-un automobil și cu ajutorul căruia să se vorbească cu cei de acasă. De altfel, aceasta încă nu reprezintă o idee, ci doar o dorință, o problemă care ar trebui rezolvată.

La început de drum

Să ne imaginăm succesiunea ideilor la constructorul care elaborează noul său aparat. Să trecem pe „căile nevăzute” ale raționamentelor făcute.

* Este vorba despre „lumînarea electrică” pe care cunoscutul inventator rus P. N. Iabločikov a creat-o în 1875 (n.t.).

Iată cum s-au succedat raționamentele :

1 — Voi pune acasă un aparat emițător-receptor care va fi alimentat de un curent alternativ, iar în automobil o stație de radio. Am să fac în emițător un dispozitiv cu ajutorul căruia se va putea face apel. Când voi apăsa pe butonul stației de radio din automobil, acasă se va auzi un semnal. Am să anunț la microfon : „Mă aflu pe strada Maxim Gorki. În scurt timp voi fi acasă“.

Deci am vorbit.. Și parcă totuși nu mă simt prea încântat... Numai afit ?

2 — Înseamnă că pot discuta numai cu cei de acasă, unde se află instalat aparatul emițător-receptor. Dar mai este necesar să ții legătura cu locul de muncă și cu alte puncte din oraș. Ar trebui deci să se instaleze peste tot stații de radio și, în afară de aceasta, va fi necesar ca să le deservească cineva. Nu ! În mod practic nu este realizabil.

3 — Da, telefonul este, bineînțeles, mai comod. Din orice loc ai posibilitatea să chemi un abonat. Dar și telefonul are un inconvenient : nu poate fi instalat pe un vehicul. Deci cu ajutorul său n-ai cum să vorbești din automobil. Ce bine ar fi dacă l-aș putea totuși instala în mașină și să fac în vreun fel legătura cu firele telefonice.

4 — Dar de ce cu firele telefonice și nu cu radio ? La fiecare telefon se poate doar instala o stație de radio. Să zicem c-am s-o fac la mine acasă. Și în automobil aș putea pune o stație de radio. În felul acesta voi chema prin radio casa și voi cere să-mi facă legătura cu abonatul cu care vreau să discut.

5 — Automobilul străbate șoseaua Leningradului. Formez numărul :

— Aleksandr Grigorievici ! Plec acum din oraș să fac experiențe. Când veți termina schițele, sunați-mă acasă.

— Dar acum nu sînteți acasă ?

— Nu, în momentul de față trec cu mașina pe lângă stadionul „Dinamo“...

Dar să termin cu fanteziile. Din moment ce am găsit rezolvarea de principiu, este dăunător să mă las tirat de visuri. Trebuie să profit de avîntul înaripat care m-a cuprins și, fără să pierd nici o clipă, să dezvolt mai departe ideea inițială.

6 — Dar de ce să țin acasă un om care să transforme apelul de radio în cel telefonic ? Această operație ar trebui să se facă automat. Aparatul de radio trebuie să facă legătura cu linia telefonică în momentul ridicării receptorului. Cu alte cuvinte, trebuie să fac în așa fel ca la apăsarea unui buton al radioului aflat în mașină să răspundă imediat postul telefonic de acasă.

7 — Dacă lucrurile vor sta așa, se va putea forma și numărul telefonului în automobil.

Soluția a fost găsită. De altfel, acesta e abia începutul. El constituie poate numai un procent din întreaga muncă ce ar trebui depusă pentru rezolvarea acestei idei tehnice.

De la complex la simplu

Începui o muncă perseverentă și sistematică. În primul rînd trebuia elaborat proiectul și făcută schema. Iar schema era destul de complicată. Din ea făceau parte aparatul de recepție, emițătorul, rețeaua de alimentare, mecanismul de apel și instalația telemecanică.

Cu toate că în oraș nu este prea mare distanța la care se răspîndesc undele ultracurte, totuși le-am ales pe acestea întrucît erau cele mai indicate pentru experiențe și nu deranjau pe nimeni.

Schema emițătorului și aceea a receptorului nu mi-au dat de furcă. Știam că această parte a aparaturii va funcționa normal. Între timp, căpătasem o suficientă experiență în folosirea urbană a undelor ultracurte.

După ce am dat emițătorului și receptorului o formă definitivă, am început elaborarea instalației telefonice. Am priceput însă că, fiind preocupat mereu de tehnica radio, care era specialitatea mea de bază, nu mă inițiasem aproape de loc în tehnica telefoniei, și mai ales în modul de funcționare a stațiilor telefonice automate.

Deci, pentru a reuși să-mi ating scopul, trebuia să studiez bine principiile care stăteau la baza telefoniei automate. Altfel nu puteam înțelege o schemă combinată.

Și iată că pe birou mi-au apărut zeci de cărți tehnice despre telefonie. Urmăream cu creionul legăturile firelor telefonice, care păreau adevărate labirinturi, și mă descurcam destul de greu. Schemele erau foarte complicate.

Forma de prezentare a pieselor nu semăna cu aceea din radiofonie. Chiar și bobinele aveau aici înfățișarea unor rezistențe.

Trebuia să simplific schemele, dar pentru aceasta îmi era necesar să cunosc bine tehnica telefoniei.

Cred că cel mai dificil în tehnică este drumul de la complex la simplu.

Dacă aș reprezenta grafic cum a evoluat ideea creatoare a constructorului în timpul perfecționării unui aparat, ne-am găsi în fața următoarei situații :

La început, linia graficului urcă destul de sus : constructorul își însușește experiența înaintașilor și ajunge la nivelul cel mai înalt al tehnicii contemporane. Apoi linia cohoară puțin : aparatul este simplificat, dar la un nivel tehnic mult superior. După aceea graficul urcă, atingînd un anumit punct unde simplificarea nu are nici un rost, și înaintează din nou în direcția unei perfecționări mai mari.

Dar să lămurim lucrurile printr-un exemplu foarte simplu. Constructorul a creat un aparat în care sînt, să zicem, cincizeci de șuruburi. Se constată că invenția nu corespunde, fiind prea simplă nu poate rezolva sarcinile care-i stau în față. Constructorul perfecționează aparatul folosind mai întîi o sută de șuruburi, apoi o sută șaptezeci și, în sfîrșit, ajunge la două sute.

La început, constructorul s-a descurcat ușor și a înaintat fără obstacole, ca pe o șosea asfaltată. Pe măsură însă ce construcția

aparaturii se complica, locul șoselei îl lua un drum tot mai anevoios, nevățătorit și cu hırtoape.

Dar iată că, la un moment dat, constructorul a ajuns la capătul drumului. În fața lui se deschideau în diferite direcții mai multe poteci. Omul a ales una dintre ele și a pornit pe ea: constructorul hotărise să simplifice aparatul, dar nu în detrimentul calității. A început să reducă treptat numărul pieselor. A reușit să ajungă la o sută patruzeci și șapte de șuruburi, apoi, după multă muncă, la cincizeci și șase. Poteca dispăruse. Iși croia drum printre tufișurile nemaicălcate de nimeni.

Dar iată-l pe constructor ajuns la țel. Pentru o mai mare siguranță, el face puțin cale întoarsă. Decide să lase în aparat șaiszeci și șapte de șuruburi.

Cam aceasta e schema foarte sumară a perfecționării aparatului în cazul cind se merge de la complex la simplu.

Se precizează contururile

Idea aparatului începu treptat să mi se cristalizeze în minte. Îmi imaginam cum trebuie să arate invenția. Dar mai aveam de înfruntat nenumărate obstacole. Uneori chiar mi se părea că mi-am propus să rezolv o problemă imposibilă.

Atunci îmi apărea în fața ochilor strada însorită pe care gonia un automobil în care mergeam chiar eu. Ridicam receptorul telefonic și formam numărul pe discul noului aparat.

Prindeam parcă aripi și mă apucam din nou să fac schițe.

Nu cunoșteam aproape de loc tehnica telefoniei, și lucrul acesta îmi îngreuna munca. Trebuia să cercetez o mulțime de scheme. În caiete îmi apăreau nenumărate variante. Dar în ele nu exista încă vreo idee bine definită. Nu se contura nicăieri drumul despre care v-am vorbit ceva mai înainte. Puteau fi întilnite însă multe poteci. Mergeai pe cîte una dintre ele și, la un moment dat, îți dădeai seama că ai pornit-o greșit. Îți alegeai o altă cărare și ajungeai la desigurii greu de străbătut. Pierdeai timp, îți iroseai forțele ca să-ți croiești drum și, în cele din urmă, se întimpla să ajungi la locul de unde ai plecat.

Erau cazuri și mai neplăcute cind treceai prin desișul întunecat, te răneai peste tot și abia foarte tîrziu îți dădeai seama că în apropiere trecea un drum bun, bătătorit de mulți ingineri.

Mă temeam să nu rămîn decepționat ca faimosul inventator care își construise o bicicletă de lemn, iar cînd veni cu ea în oraș văzu o mulțime de vehicule asemănătoare, dar de oțel. Nu țineam cîtuși de puțin să am soarta acestui inventator. De aceea începeui să studiez cu și mai multă tragere de inimă.

Trebuia să aflu dacă există instalații care realizează legătura dintre radio și firele telefonice. Am aflat că asemenea instalații există și sînt folosite pentru efectuarea unor legături interurbane.

Dacă, de exemplu, vorbiți la telefon din Moscova cu Novosibirskul, nici nu bănuți că convorbirea are loc prin radio.

După o muncă asiduă, concepi câteva scheme care păreau destul de simple. Puteam începe deci experiențele.

Făceam legătura aparatului de radio cu rețeaua, iar apoi încercam să chem centrala telefonică cu ajutorul unui emițător.

Intr-o zi, apelul meu a fost interceptat. Era primul succes.

Am mai sunat de câteva ori centrala și am motivat că fac verificarea numărului. Telefonistei i se păru la un moment dat suspectă această verificare și de aceea începui s-o întreb ora exactă. Până la urmă, telefonista îmi recuștea vocea și mă întreba de fiecare dată nedumerită: „Doriți, desigur, ora exactă?”

Prima etapă a experienței a fost terminată: centrala telefonică răspundea la apel.

Mai rămânea de verificat dacă convorbirea telefonică putea fi dusă prin aparatele de recepție și emisie.

L-am sunat pe un prieten. În receptorul telefonului se auzi:

— Alo! Vorbiți, vă rog!

Dar în aparatul său de recepție nu se auzea nimic fiindcă nu era încă totul pus la punct. Îi sunai din nou pe amicul meu și iarăși îi auzii vocea la telefon. Mă bucuram că totul merge bine. Prietenul cred însă că nu era prea mulțumit: ridica pentru a cincea oară receptorul, și nimeni nu-i răspundea.

M-am gândit să continui experiențele, dar să nu mai deranjez pe nimeni. Am sunat la biroul de informații al gării Kazan. Era ocupat. Găsisem tocmai ceea ce căutam. Continuai să sun la biroul de informații, care era mereu ocupat, și în felul acesta nu provocam nimănui neplăceri.

Munca se apropia de sfârșit. Puteam să chem prin centrala telefonică a orașului chiar și aparatul meu de recepție.

Îmi aduc aminte că într-o zi trebuia să mă sune un prieten. Dar apelul se lăsa așteptat. „Oare ce s-o fi întâmplat? Să se fi defectat releul?” — mă întrebam. Văzind că trecuse ora pentru care fusese fixată convorbirea, l-am sunat eu:

— De ce nu m-ai chemat cum ne-a fost vorba?

— Te-am sunat până acum de zece ori, dar telefonista mi-a spus de fiecare dată că aparatul tău este defect. Se vede că n-ai pus încă totul la punct.

Abonatul sună din pădure

Îmi aduc aminte de prima experiență hotărâtoare. Lucram într-o vilă așezată în afara orașului. De aceea nu-mi era greu să iau valiza în care aveam stația de radio și să plec în pădure pentru a stabili de acolo legătura cu orașul.

Aparatul de radio îl lăsasem acasă. El se alimenta de la rețeaua de curent alternativ. Emițătorul intra în funcțiune automat la apelul meu. Aparatul de recepție îl lăsasem deschis.

Întilneam pe drum oameni veniți la odihnă care mergeau cu rachete de tenis, cu undițe și flori. Văzind că mă îndrept grăbit cu o valiză spre pădure, le trezeam, desigur, curiozitatea. Eram foarte emoționat. Peste zece minute trebuia să se stabilească dacă n-am muncit în zadar un an de zile. De altfel, și experiența era foarte interesantă. Să vorbești din pădure cu un abonat telefonic fără să te folosești de fire era într-adevăr ceva de domeniul fantasticului. Aparatul meu avea vreo 15 kg, dar asta nu avea nici o importanță. Era doar un model experimental. Îmi instalasem stația pe malul râului, printre tufe. Sosise momentul hotărîtor. Pe cine să chem?

Apăsai un buton. Liniște... Nici un răspuns.

Este interesant că de cite ori începeam să-mi aduc aminte de primele încercări ale aparatului construit, fără să vreau, îmi apăreau în fața ochilor clipele de mare încordare, momentele în care așteptam răspunsul la apelul pe care l-am făcut. Așa se întâmpla și acum...

Într-un târziu auzii vocea telefonistei :

— Ce număr doriți ?

Cerui casa prietenului meu.

Telefonul făcea apel. Sunetele lui îmi păreau atît de muzicale...

Aveam impresia că aud cea mai plăcută melodie din lume.

— Da, eu sînt la telefon, se auzi în receptor.

— Cum mă auzi ?

— Obişnuit. Nu vorbești de acasă ?

— Nu. Din pădure.

— Te întreb foarte serios. De unde-mi vorbești ?

— Îți trimit salutări din pădure !

— Nu mai înțeleg nimic ! Treci astăzi pe la mine ?

— Ba nu, să vii tu chiar acum aici. Îți mai aduci aminte de locul unde am stat pe malul râului ?

I-am sunat la telefon pe mai mulți prieteni, și nici unul dintre ei n-a bănuît că mă aude prin radio. Chiar dacă le-aș fi spus, nu m-ar fi crezut.

În clipa în care au venit cu toții la mine le-am povestit cum am vorbit cu ei din pădure :

— Am aici în valiză un aparat de recepție și unul de emisie. Deschid aparatul de emisie și apăs pe acest buton de apel. Semnalul este interceptat de aparatul de radio pe care-l am acasă. În receptor se află și releul. În momentul în care fac apelul, releul face legătura cu rețeaua telefonică. În fața telefonistei de la centrală se aprinde obişnuitul beculeț de semnal. Răspunsul pe care-l dă telefonista mi-l

transmite de acasă aparatul meu de emisie. Atunci cer numărul dorit. Telefonista aude și-mi formează numărul. În continuare, toate operațiile decurg pe firele telefonice. Abonatul răspunde, iar vocea lui se transmite în aparatul de radio pe care-l am acasă. Aceasta este schema după care funcționează noul meu aparat.

Prietenii începură să-și cheme cunoștințele din oraș.

Se lăasă inserarea, și lingă riu se făcu destul de frig.

Deodată se auzi un apel. Telefonista comunică :

— Nu plecați de lingă aparat. Aveți o convorbire cu Leningradul.

Prietenii se priviră nedumeriți.

— Cum poate avea loc de aici o convorbire cu Leningradul ?

— Ce importanță are că sîntem aici ? Putem face o comandă și cu Vladivostokul. Dar să mergem spre marginea pădurii. Aici este prea umed.

— Și ce facem cu Leningradul ?

— O să vorbim de acolo.

Am luat valiza, antena, și ne-am instalat într-o poieniță. Nu trecu mult timp, și legătura cu Leningradul fu stabilită. Convorbirea avu loc în condiții normale.

Ceva mai tirziu am reușit să chem centrala telefonică și din automobilul în care mergeam. Este adevărat că nu de fiecare dată reușeam să formez numărul. În afară de asta, nu puteam să mă îndepărtez de casă la o distanță mai mare de doi kilometri.

Dar, mai devreme ori mai tirziu, telefonul va putea fi instalat și în automobil. A fost important să fie rezolvată problema de principiu. S-au și obținut unele succese în folosirea aparatelor cu unde ultrascurte.

Ti-am povestit, dragă cititorule, mai pe larg această experiență ca să-ți dai seama cît de greu este uneori să construiești un aparat și să-i dai o viață lungă.

Pînă în prezent nu vedem în automobilele noastre aparate telefonice. S-au făcut experiențe, au fost construite diferite aparate despre care ai citit în ziare și reviste, dar ele n-au fost încă folosite pe scară largă.

Aceasta înseamnă că n-a fost pus încă totul la punct, că raza lor de activitate este insuficientă. Poate că cineva dintre cititori va duce la bun sfîrșit ideea pe care v-am prezentat-o.

Ideea, schema, construcția și aparatele pe care le-au conceput inginerii sovietici se transmit ca o ștafetă din generație în generație.

Fiecare participant la această ștafetă își dă prinosul talentului și al ingeniozității sale. Fără îndoială că într-o bună zi, și sînt convins că ea nu este îndepărtată, vom afla că în vehicule se vor instala telefoane.

O NOUĂ PIELE

— Pielea noastră nu este chiar atât de perfectă prin natura sa. Uite, dumneata îmi spui că ai dori să te bronzezi la soare.. Dar înnegrirea pielii se datorește unei modificări de pigmentare a celulelor, în scopul de a feri corpul omenesc de acțiunea razelor ultraviolete. Dacă ai să încerci cumva să te bronzezi deodată, n-o să reușești. Amintește-ți cum se fac băile de soare în sanatoriu: clopoțelul sună la anumite intervale și bolnavii se întorc de pe o parte pe alta ca să nu-și ardă pielea. După cum vezi, corpul nostru are un strat de protecție foarte gingaș.

Toate acestea i le spunea Kostea Snetkov într-o seară Olei, pe când se întorceau de la ștrand.

— Și totuși aș fi dorit să mă bronzez puțin, independent de explicațiile biologice pe care mi le-ai dat, zise Olea. Îmi dau seama că pigmentarea celulelor, razele ultraviolete și alte fenomene științifice sînt lucruri foarte importante, dar, ca să fiu sinceră, nu înțeleg mare lucru din ele. Cînd înainte de a ieși pe scenă mă machiez și-mi pun pe față un strat subțire de fard cărămiziu, mă jenez să-ți spun, dar îmi stă atât de bine, încît nu-mi vine să mai plec din fața oglinzii.

Olea se rușină pentru destăinuirea făcută, dar, atribuindu-i numai lui Snetkov vina că alunecase pe această pantă a discuției, îi zise dojenitor :

— La urma urmei, de ce nu încercați să găsiți un mijloc ca oamenii să se bronzeze repede? Oare este atât de greu? Este aceasta o problemă atât de complicată?

Olea spuse, bineînțeles, totul în glumă, dar Kostea îi răspunse foarte serios :

— Nu s-a ocupat încă nimeni de bronzarea rapidă a pielii. Și, la drept vorbind, nu văd la ce-ar folosi.

— Nu vezi la ce-ar folosi? Olea își scoase din poșetă o oglindjoară și privi în ea. E dizgrațios. Mi s-a înroșit numai nasul. Mă tem că pînă la urmă o să mi se jupoaie. Duminică am să vin totuși la ștrand să mă bronzez în continuare. Vij și dumneata?

Olea îi întinse lui Kostea mina și dispăru pe după colțul străzii.

Trecînd în revistă toată discuția avută, Kostea mergea îngîndurat. Deodată se trezi în fața unui grilaj. Privi în jos și făcu instinctiv un pas înapoi. Departe, sub picioarele lui, unduiau valuri negre. Se afla pe podul Crimeei.

„Și ce-ar fi dacă într-adevăr s-ar inventa un strat artificial de protecție împotriva razelor ultraviolete?”

Se aprinseră luminile în parcul de cultură și odihnă. Pe bolta

înstelată a cerului se conturau arcadele pavilioanelor dantelate și silueta roșii cu leagăne. Imaginea părea a fi dintr-un clișeu negativ.

„Este necesar ca pigmentarea pielii să se producă foarte repede. Aidoma unui negativ asupra căruia acționează un revelator. Am zis revelator? Stai! Stai! La acest lucru ar fi cazul să mă gândesc puțin. Dar în liniște, fără nici o grabă... Grozavă idee!... Dar cum de-mi veni în cap? Dacă aș injecta sub piele o picătură dintr-o emulsie fotografică specială, care se înnegrește la soare mult mai iute decât pielea, nu s-ar accelera cumva reacția de bronzare? Iar apoi dacă aș dezvolta... Într-adevăr, în cazul de față nu văd încă lîmpede care va fi interacțiunea proceselor biologice și chimice... dar ideea merită să fie studiată. S-o studiez!... s-o studiez!...“ — își spuse Kosteia și porni să traverseze podul.

Peste câteva zile, în laboratorul unde lucra, Kosteia povestea entuziasmat prietenilor despre perspectivele descoperirii sale.

— Imaginați-vă numai că trebuie să plecați într-o expediție în Pamir. O să căutați să vă feriți, bineînțeles, de soare. O să purtați pălării cu boruri mari și cămăși cu gulere închise, altfel vi se va jupui toată pielea de pe față, iar pe umeri și pe gît vă vor apărea bășici. Dar va fi suficient să vi se injecteze sub piele preparatul meu ca toate aceste neajunsuri să dispară. Fața, iar dacă doriți și corpul vi se vor bronză minunat. Pielea va deveni rezistentă, ca după o tăbăcire — un adevărat strat protector. În preparatul meu există chiar un mic procent de tanin.

Kosteia prezentă tot felul de amănunte în legătură cu invenția lui, iar la sfîrșit îi uimi pe toți spunînd:

— Omul va căpăta o piele nouă. Nu va mai ști ce sînt arsurile și coșurile. Noul țesut protector va avea deosebită calitate de a fi elastică și rezistentă ca o masă plastică de clorvinil. O să aveți și zgîrieturi mai puține. Dar priviți...

Pe masa lui Kosteia se afla un iepure de casă foarte straniu. O parte din blana animalului era pufoasă, iar cealaltă rasă, lăsînd să se vadă pielea bronzată.

— Uitați-vă cum zgîrii cu lanțeta pielea iepurelui, spunea Kosteia. După cum vedeți, nu sîngerează... Acest țesut este, așadar, foarte rezistent.

— O clipă! spuse chimistul din laboratorul vecin. Ziceai că vrei să dai pielii o culoare bronzată și văd că acum ne prezinți și altele proprietăți ale țesutului.

— Într-adevăr, la început m-am ocupat numai de pigmentarea pielii, dar mai tîrziu, făcînd experiențe suplimentare, am reușit să schimb nu numai culoarea țesutului, dar și structura lui.

— În felul acesta, poate că ai să reușești pină la urmă să-l înzestrez pe om cu o piele de elefant, remarcă în glumă cineva.

— Nu, problema pe care mi-am propus s-o rezolv este mai modestă. Vreau să dau pielii o rezistență mai mare, să apăr omul de mușcăturile insectelor, de apariția bătăturilor în timpul marșurilor, de zgîrieturi care pot duce la infecții. Nimic nu complică mai mult viața omului ca micile neplăceri. Te-a înțepat un țînțar și te trezești bolnav de malarie. Te-a ros pantoful și riști să-ți apară un flegmon. De aceea mi-am propus să înlătur din viața oamenilor măcar o mică parte dintre aceste „mărunțișuri“ care generează deseori neplăceri mari.

— Acest elixir minunat l-ați experimentat numai pe iepuri de casă? întrebă un student practicant.

— Nu! Priviți!

Snetkov ridică mineca și toți zăriră brațul lui bronzat cu o nuanță care dădea în portocaliu. Pielea era netedă și lucioasă.

— Puteți alege diferite nuanțe pentru bronzarea pielii? întrebă respectuos studentul.

— Bineînțeles. Am și pregătit diferite modele de culori. Lucrul acesta se poate face tot atât de ușor ca și colorarea fotografiei într-un ton sau altul, după cum dorește clientul. Imaginați-vă numai că peste câțiva ani oamenii vor veni la medic și-și vor alege din albume nuanța pielii pe care o vor prefera. Poate că femeile vor născoci o piele „la modă“, să zicem de culoarea bronzului vechi.

— Tocmai de lucrul acesta mi-e și teamă, zise chimistul zimbînd șiret. Te pomenești că într-o zi ar putea să apară moda ca femeile să aibă fețe verzi.

— Nu sînt de acord cu dumneata, ripostă Kostea. La urma urmei, moda poate fi reglementată.

Cu toate că argumentul n-a fost prea convingător, nimeni nu a încercat să-l contrazică pe Kostea. De altfel, printre cei prezenți, puțini acordau crezare invenției cu pielea cea nouă.

*

Kostea se duse la ștrand și începu s-o caute pe Olea. Iată că zări pe plajă semnul convențional: un batic multicolor flutura în vârful unei crengi înfipte în nisip.

Olea stătea întinsă pe nisip, cu ochii pe jumătate închiși, dorînd parcă să acumuleze cît mai multe raze solare. Lui Kostea i se părea că aceste raze cădeau numai pe ea și că ceilalți oameni rămîneau în umbră.

După un salut grăbit, Kosteia ridică sus trusa cu care venise și se lăudă :

— Am aici ceea ce m-ai rugat. Ai să ai o piele excepțională. Bronzată și rezistentă.

Olea crezu că este o glumă și întrebă :

— Dar de ce și rezistentă ? Oare ți-am cerut piele pentru pantofi ?

— Olenka, nu ride. Vorbesc foarte serios. Dar să ne așezăm pe banca de colo și să-ți povestesc totul.

Olea dădu nedumerită din umeri și se îndreptă spre tufele de liliac, la umbra cărora puteai respira de arșiță.

Spre surprinderea ei, Olea văzu că nu era vorba de nici o glumă. Kosteia deschise trusa și scoase din ea un obiect care semăna foarte mult cu un pistol.

— Să nu-ți fie teamă. Este o seringă pneumatică, fără ac, cu care se pot face injecții subcutanate. Lichidul va trece prin porii pielii. N-ai să simți nimic. Iepurii de casă...

Dar Olea îl întrerupse :

— N-ai suficiente animale de experiență în laborator ? Să știi că nu sînt un cobai !

— Am făcut experiențe și pe mine. Privește ce frumos mi s-a bronzat mina, spuse Kosteia ridicîndu-și mîneca.

Socotînd propunerea lui Kosteia drept un capriciu al unui inventator pasionat, Olea se învoi să facă experiența. La urma urmei, ce i se putea întîmpla ?

Inventatorul luă o bucățică de vată, o înmuie în spirt și șterse pe gîtul Olei o porțiune mică de piele. Apoi apropie de locul dezinfectat seringă pneumatică.

— După cum vezi, nu te-a durut de loc. Iar acum va trebui să stai culcată la soare vreo jumătate de oră.

— Dacă preparatul o să mă bronzeze cu adevărat, o să am mult timp altă culoare ?

— Se înțelege ! Nici ploile și nici vînturile nu vor putea șterge culoarea minunată de pe pielea ta... și ea îți va aduce mereu aminte de mine, zise Kosteia încîntat.

Olea privi recunoscătoare spre Snetkov, iar apoi se uită într-o oglinjoară.

— Spune-mi, trebuie să mai aștept mult ? Nu observ pînă în prezent nici o schimbare.

— Nici o grijă ! Totul e în ordine. Bronzul pielii urmează să mai fie „developat“.

— Developat ?

— Da, aproape ca o fotografie. Uite că soarele a și început să acționeze asupra plăcii... iartă-mă, asupra feței tale. Și acum să plecăm spre laborator. Am să-ți injectez acolo un revelator special și totul va fi în regulă.

Era duminică și în laborator nu se afla nimeni. Kosteia avea o cheie personală și putea intra oricând să lucreze. Kosteia încercă pistolul-seringă cu un preparat și-l apropie de gîtul Olei. Momentul hotărîtor sosise: substanța „revelatoare“ se împrăștiă sub piele. Trecură câteva secunde, un minut și iată că fața Olei începu să se bronzeze abia perceptibil. Fata privi în oglindă și zîmbi mulțumită.

— Nu te grăbi să te admiri, îi zise inventatorul. Staj liniștită. Încă nu s-a terminat.

Pielea Olei căpătă o culoare cafenie deschisă. Apoi se întunecă, devenind brună... Și într-un tirziu... se innegri.

Kosteia era buimăcit. În fața lui se afla o negresă pe chipul căreia juca straniu albul ochilor.

★

...Profesorul își scoțea tocmai halatul cînd intră sora și-l anunță tulburată :

— Boris Petrovici, a venit o fată care vă roagă s-o primiți de urgență. Are fața acoperită. Se vede că i s-a întîmplat un accident.

— Bine! Pofțiți-o înăuntru! zise profesorul, îmbrăcîndu-și din nou halatul.

Întorcîndu-se spre pacientă, profesorul o privi prin ochelari și rămase nedumerit. Își șterse lentilele și privi din nou. „O negresă? Ce încurcătură! Cum să mă înțeleg cu ea?“ — se gîndi Boris Petrovici și întrebă :

— Do you speak english? *

— Nu vorbiți rusește? întrebă fata, spre surprinderea și mai mare a profesorului.

— Ba da... Cum să nu, dar...

— Tovarășe profesor, vă rog să mă ajutați! Uitați-vă cum arăt! Ce să mă fac?

— Iertați-mă, dar nu vă prea înțeleg... Medicina nu poate schimba culoarea pielii. Și afară de asta, este indiferent dacă omul are culoare albă sau neagră.

— Dar pînă mai adineauri am fost albă!

— Ce-ați spus?

Olea îi povestî profesorului tot ce i se întîmplase.

Boris Petrovici căzu pe gînduri și zise într-un tirziu :

---

* Vorbiți englezește? (n.t.).

— În momentul de față nu vă pot spune nimic precis, dar cred că pînă la urmă va trebui să vă împăcați cu ideea că aveți pielea neagră.

— Oare nu există nici o ieșire din această situație ?

— Nu vă necăjiți. În țara noastră culoarea pielii nu constituie un obstacol în muncă sau în viața de toate zilele.

— Dar trebuie să mă înțelegeți, sint actriță !

— Hm ! Atunci lucrurile stau într-adevăr ceva mai prost. Să vorbim deschis : rolul Annei Karenina n-o să-l mai puteți interpreta. Cît privește însă pe acela al lui Othello... Dar să lăsăm gluma... Cu ce v-aș putea ajuta ? Unde lucrează „inventatorul“ care v-a bronzat atît de frumos ?

La această întrebare nu mai primi nici un răspuns fiindcă Olea dispăruse din cabinet.

*

...Responsabilul artistic, care era și regizorul ansamblului de estradă, privi enervat la ceas și spuse :

— Nerușinare ! Repetiția era fixată pentru ora 10, iar acum este 11 și tot n-o putem începe.

Deodată însă ușa se deschise și intră în sală o femeie cu voaleță neagră. Ea se îndreptă cu pași nesiguri spre regizor și se lăsă istovită într-un fotoliu chiar lângă el.

Regizorul se ridică și întrebă :

— Cu cine am onoarea ?...

Dar femeia nu răspunse nimic, doar își scoase voaleta.

— Olenka, dumneata erai ? ! zise regizorul răsuffind ușurat. Dar ce-î cu această mascaradă ? Stai, stai... Să știi totuși că nu-i rea ideea, ba chiar e minunată ! Vom organiza un spectacol în cadrul căruia vor fi prezentate cîntecele negrilor. În partea a doua a programului vei cînta și dumneata. Bineînțeles, tot machiată în negresă. Să începem repetiția pentru noua premieră chiar acum...

Olea cunoștea cîntecele negrilor, care aveau melodii nu prea complicate, dar pătrunse de simfăminte profunde și calde. Pentru prima oară ea înțelese acum că poate interpreta tot atît de bine nu numai muzica veselă de dans, dar și cîntecele în care răsună ecoul unor mari suferințe omenești.

— N-am bănuț niciodată că ai fi în stare să pui atîta suflet într-o melodie, s-o trăiești cu adevărat, îi spuse regizorul după terminarea repetiției. Este un gen nou pentru dumneata și totuși ai interpretat destul de bine. Cum de nu ți-am descoperit acest talent mai

înainte? Dar să știi, Olea, că va trebui să mai muncești. Ai cîntat bine, dar pînă la perfecțiune mai este mult...

Începu o muncă grea. Olea învăță limba engleză, studie poezia și folclorul negrilor. Citind o bună parte din timp și exersînd la pian, Olea ieșea foarte rar în oraș. De Kostea nici nu dorea să-și mai aducă aminte, dar îi era imposibil s-o facă din cauza situației în care se afla. Privindu-se în oglindă, Olea își vedea nu numai fața schimbată, ci și urma albă a frunzei de mesteacăn ce i se lipise întîmplător pe umăr în momentul în care admisese să fie un „clîșeu experimental“.

Snetkov o suna la telefon pe Olea, îi scria, dar totul fără nici un rezultat: fata nici să n-audă de el.

Olea spusese colegelor de la teatru că machiajul ei se face destul de greu, dar ține cîteva zile și că de aceea nu vrea să-i spele prea des.

— În felul acesta îmi trăiesc mai bine rolul, zicea ea și pe față îi apărea o umbră de tristețe.

La început, colegii au cam făcut haz de capriciul Olei, dar cu timpul s-au obișnuit s-o vadă mereu neagră. Orice om are cîte o curiozitate, își spuneau ei.

Dar iată că sosi și ziua în care ansamblul de estradă plecă în turneu prin diferite orașe ale țării. Olea era o cîntăreață foarte tînără și aproape că nimeni n-o cunoștea. Apărînd însă pe scenă, ea își dădea seama de simpatia și căldura cu care o întîmpina publicul, de parcă era într-adevăr o fată neagră care ducea dorul patriei sale îndepărtate.

Snetkov lucra într-una și aproape că nu ieșea din laboratorul său. Ca să găsească o modalitate de rezolvare a dificilei probleme, nu-și precupețea energia, experiența, cunoștințele, perseverența și entuziasmul creator.

Noua piele omenească a fost experimentată, iar calitățile ei s-au dovedit a fi excepționale. Rămînea de rezolvat în ce cantitate trebuiau dozate elementele chimice ce schimbau pigmentarea pielii, adică tocmai ceea ce l-a făcut pe inventator să comită greșeala.

Trebuia găsită modalitatea de a neutraliza intensul proces biochimic. Există doar mijloace de atenuare a negativelor negre, există procedee chimice de decolorare a țesuturilor.

Dar toate experiențele lui Snetkov nu duceau la rezultatele scontate. În laboratorul său puteau fi văzuți iepuri de casă neobișnuiți. Ei aveau blana rasă, iar pe piele multe pătrate simetrice de diferite nuanțe închise. Părea că inventatorul dorise să-și acopere animalele cu niște table de șah.

În realitate, Kosteia experimenta durată de expunere. În marea lor majoritate însă, pătratele erau aproape negre și îi aminteau în fiecare zi de prima experiență.

În laborator apărură iepuri de casă cu ochii roșii. Lingindu-și blânița de un alb imaculat, ei se jucau și făceau parcă haz de inventator: „Privește-ne ce curăței sintem!”

Snetkov încetă cu experiențele pe iepuri și începu să le facă chiar pe sine. Se gîndea că poate structura stratului subcutanat are un rol important în stabilirea fotoemulsiei.

Kosteia își introduse în braț emulsia, lipi de piele un clișeu cu imaginea Olei, îl lumină și își făcu apoi o injecție subcutanată cu o substanță revelatoare. Pe braț apărură un desen bine conturat, care semăna cu un tatuaj artistic. Era chipul Olei. Fata privea și zîmbea.

A doua zi însă, imaginea începu să se întunece și se transformă la un moment dat într-o pată neagră. După cît se vede, nu se fixase.

Au fost necesare noi experiențe cu diferite soluții de fixaj și atenuare, în funcție de durată de expunere și de temperatură.

Dar iată că într-o dimineață inventatorul observă că nu mai are pe braț pata cea neagră. Dispăruse.

*

...Pe zidurile caselor și pe panourile de pavozare puteau fi văzute afișe în care o negresă cu trăsături fine și cu un zîmbet reținut, plin de modestie, privea trecătorii. Se părea că fata are pielea închisă, deoarece la tipografia unde se tipărise afișul fusese folosită o culoare prea tare.

Snetkov se întorcea de la gară. El nu mai fusese niciodată în acest oraș și venise aici pentru a-și continua experiențele la Institutul din localitate. Totul i se părea neobișnuit în oraș — și casele noi, și castanii, care-și scuturau frunza, și paniculele roșii ale florilor de toamnă.

Kosteia privea afișele, citea ce spectacole se joacă și ce turnee au întreprins teatrele din capitală.

Deodată însă valiza îi scăpă din mînă și se deschise. Pe trotuar se împrăștiară eprubete, borcănase și diferite prafuri. De pe un afiș îl privea Olea.

Astăzi la ora 8 avea loc concertul. Oare cît a mai rămas pînă atunci? Două ore, o sută douăzeci de minute.

Peste drum se vedea încă un afiș. Snetkov traversă strada. De data asta, Olea i se păru albă, ca odinioară.

Pînă la începerea spectacolului mai era timp suficient. Dar iată că vizavi observă un nou afiș. Kosteia mergea în zigzag, de pe o parte

a străzii pe alta, și se gîdea că înaintează aidoma mișcării calului pe tabla de șah. Oare va pierde această partidă? se întreba.

*

În sală nu era încă nimeni. Îndărătul cortinei cineva repeta la saxofon.

Primele numere din program Kosteia nici nu le privise, fiind cufundat în gînduri. Orchestra cîntase ceva, iar spectatorii aplaudau. Dar iată că fu anunțată Olea, și întreaga sală izbucni în aplauze.

Fața aproape neagră a actriței de pe scenă contrasta de minune cu dantura și rochia ei albă. Olea începu să cînte o melodie ușoară, dar plăcută despre o dimineață însorită și despre susurul izvorului cristalin ce șerpuia la umbra palmierilor.

Olea a fost bisată și rechemată de cîteva ori pe scenă. Între timp, Kosteia ajunsese la cabina actriței și rămase în așteptare lingă ușă.

Pe coridor izbucniră ropote de aplauze, și Olea intră grăbită în cabină, fără să-l observe pe Snetkov.

Kosteia vru să ciocăne în ușă, dar, de emoție, degetele nu-i dădeau ascultare.

Oare va dori să stea de vorbă cu mine? Ce va zice cînd o să mă vadă? se întreba Kosteia.

Într-un tîrziu, el își învinse teama și bătu încet în ușă.

— Intră... Kosteia! Sînt atît de fericită! Astăzi îmi sîrbătoresc ziua de naștere. Ce bine ai făcut că ai venit! Ai fost cumva și la concert? Dar de ce taci? Ce s-a întîmplat?

— Olea, nu-mi pot veni în fire.. N-am știut cum ai să mă primești. Nici n-am să te rog să mă ierți. Sînt vinovat. A fost o greșeală de neiertat.. Am o singură rugăminte: să-mi permiși să îndrept tot ce am făcut.

— Te-am iertat de mult, și nici nu mai este cazul să ne mai aducem aminte de cele ce s-au întîmplat. Mai mult decît atît, am să-ți fac o destăinuire: îți sînt recunoscătoare. Această întîmplare, care la început mă îngrijorase, mi-a ajutat mult în viață.

— Olea, o să-mi îndrept greșeala. Am lucrat mult și... în sfîrșit... am găsit preparatul..

Olea se schimbă la față și spuse cu o voce dojenitoare:

— Dragă prietene, te stimez foarte mult, dar crede-mă că nu mai sînt dispusă să se facă experiențe cu mine. Îmi pare bine că am devenit negresă. Dacă însă fața mea se colora într-un verde cu dungi roz, ce gen artistic ar fi trebuit să-mi aleg? Nici clovni nu se grîmează în felul acesta.

— Noul meu preparat a fost verificat de foarte multe ori. Te rog...

— Dacă vrei să-mi rămii prieten, nu mai insistă. Nu țin cituși de puțin să mai fiu animal de experiență. Ne-am înțeles? Iar acum să plecăm și să sărbătorim împreună ziua mea de naștere. Musafirii ne așteaptă.

Olea se spală pe mâini, și culoarea neagră dispăru. Apoi se apropie de oglindă și începu să-și șteargă obraji cu o bucată de vată. Trecură câteva clipe, și Kostea rămase nimit: Olea avea fața albă.

— Nu mai înțeleg nimic. Cine ți-a dat preparatul meu atenuator?

— N-am mai avut nevoie de el. Am început treptat-treptat să mă albesc. Știi doar prea bine că și fotografiile se decolorează dacă stau prea mult timp la soare. Să-ți spun drept, îmi pare chiar rău că trebuie să mă grimez acum în fiecare zi. De altfel, am să mă gândesc dacă n-ar fi cazul să mai fac totuși o experiență de înnegrire a pielii. Aș fi dispusă, dar cu o singură condiție: să încerci preparatul în primul rând pe tine. Dar să știi că n-o să-ți stea prea bine fiindcă ești blond. Un negru cu păr deschis nu s-a mai pomenit. Dar de ce te uiți la mine atât de surprins?

★

...În felul acesta se termină această întâmplare pricinuită de o greșală. În știință se mai ivesc și astfel de cazuri. Dacă greșelile ar fi lipsite de desăvârșire, nu m-aș fi putut lăuda cu pielea nouă obținută în laboratorul lui K. N. Snetkov.

Scriu aceste rânduri și, fără să vreau, mă uit la pielea mîinii mele, care e rezistentă și bronzată. O zgîrij cu penița și nu rămîne nici un semn.

Pe fereastră pătrunde o viespe și începe să-mi biziie lângă ureche. Iat-o că mi s-a așezat pe git. Dar nu mi-e teamă. Viespea, oricît s-ar chinui, nu va reuși să străpungă cu acul ei noul strat de protecție.

Alădată, trăind într-o regiune unde erau foarte mulți țînțari, n-am avut nici o neplăcere din cauza lor.

De asemenea, Snetkov putea să ia în mînă scorpionii fără să se teamă că va fi mușcat.

Pielea cea nouă apără de minune organismul nu numai de soare, dar și de frig. Snetkov a făcut unui grup de sportivi de la Institutul de cultură fizică o piele nouă. Ei nu se mai temeau că ar putea degera chiar cînd afară era un ger de minus 40°.

Privesc în oglindă și mă gândesc: ce minunată este această nouă piele! Ridurile de pe frunte și de lângă ochi mi-au dispărut. Parcă am întinerit cu 10 ani! Iată deci în ce constă secretul tinereții eterne.

Un institut de cosmetică începu să folosească invenția lui Snetkov. Mii de femei s-au înscris pentru tratament.

Inventatorul nici nu bănuise că va avea un asemenea succes. El găsește totuși că pielea cea nouă are și defecte: ea este destul de groasă — are aproape un milimetru —, și de aceea omul nu mai roșește, intrucit nu i se văd vasele sanguine.

În cazul în care cititorul îl va întreba pe autor dacă există în realitate inventatorul Snetkov și o asemenea piele, îl voi privi în ochi și-i voi răspunde convins:

— Da, există!

După cum vedeți, autorul pare convins că și el are o asemenea piele nouă.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai târziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PRETUL 1 LEU